הפינה לילד

החנוכיה

מאת ש. כהן

לא יאומן הדבר, ואף־על־פי־כן אמת הוא. בגלל חנוכיה ישנה פרץ ריב משפחתי כה רציני וחמור שאחים הדלו לדבר זה עם זה ואחותם היחידה הסבה ראשה כל־אימת שפגשה ברחוב מכר ממכריה הטובים ביותר. והיודעים הנכם באיזו משפחה המדובר? בשלי. והנה סיפור המעשה.

סבתי — הנני זוכר אותה עדיין היטב — היתה אשה קטנה וחכמה, עם שיער לבן מאד ועיניים תכולות, בהירות ועירניות. היא היתה עריצה שגידלה את ילדיה במשמעת ברזל והיתה מסוגלת לסטור לבנה בכורה בפרצופו בהיותו בן חמישים (היא עשתה כן פעם בנוכחותי) כיוון שנדמה היה לה כי העיז פנים כלפיה. ואף־על־פי־כן העריצוה כל ילדיה, נהגו לבקר אצלה מדי יום ביומו ולשאול בעצתה בכל אשר עשו. אמי היתה בתה היחידה והיא אהבה אותה אהבה שאינה יודעת גבול. אלינו, הילדים, היתה האשה הזקנה טוב עד למאד, פיטמה אותנו בממתקים ולשמחתנו הרבה שמה לצחוק כל רעיון של התינוך המודרני. מדוע לא נהיה ערים עד אחת־עשרה בלילה אם רצוננו בכך? ומדוע לא נאכל מתי ואת אשר יערב לנו? היא — נוהגת היתה להכריז בהטעמה — גידלה שבעה ילדים ועשאתם אנשים מצויינים בלי כל השטויות הללו.

בלא שתהיה אדוקה מדי, גילתה סבתי נהייה חזקה למה שכינתה „אידישקייט" („יהדות") ושמרה את כל החגים היהודיים בדבקות רבה ובתוספת נכבדה של רומנטיקה. לא בא בחשבון לאכול ביום־הכיפורים או לחטוף פרוסת־לחם בפסח. וכמובן, בשבילנו, הילדים, חנוכה היה גולת־הכותרת של כל החגים. קיבלנו שקיות אגוזים לשחק בהם, סביבונים ורובשניות נפלאות ביותר שהיא כה היטיבה לעשות ויאשר באפייתן החלה כבר שבועות לפני חנוכה.

היה היתה היא — כפי שהרבתה לספר לנו בגאווה — כלה עניה, בתו של אידיאליסט שהיה אמנם רב, אך, כפי ששיננו קדמונינו, לא חפץ לעשות את התורה קרדום לחפור בו. היא היה אורג כותנה ובשעות הפנאי הרביץ תורה והשיא תושיה ללא כל תמורה. הדבר היחידי שקיבלה ממנו בהינשאה לאיש היתה חנוכית מנחושת. היא נצרה אותה כבבת־עינה והפרס הגדול ביותר שאחד מילדיה יכול היה לזכות בו מידיה היה הרעית לנקות את החנוכיה ולמרקה עד שהעלתה ברק. הם חייבים היו להיות טובים מאוד כדי שחיפול לידיהם זכות זו.

היתה זו חנוכיה גבוהה למדי, עם שני אריות רובצים וציפורים השרות בין עפאי עץ חרותים בה. למרות השקידה הרבה בה ניקוה ומירקוה, השחירה היא ברבות השנים: וזנבות האריות ומקורות הציפורים נשתפשפו בהשאירם אחריהם חורים קטנים בחנוכיה. ואף־על־פי־כן, המ־ריים „הבה ונוציא עתה את החנוכיה" בישרו לילדים שבוע של עליצות, נטול־דאגה, של שירים וצחוק ומשחקים עד בלי די, שכן, הילדים היו משוחררים מכל עבודה בשבוע החנוכה. ובעלות המשפחה לארץ־ישראל, נטלה עמה את החנוכיה, אם כי נאלצה להשאיר כמעט את כל מטלטליה בארץ שנמלטה ממנה באישון לילה כדי לא ליפול לידי הנאצים. הזקנה לא היתה זזה בלעדיה. „קיבלתיה מהורי", אמרה בתוקף, „וכל־עוד חיה אני תהיה היא עמדי".

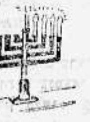

כפי שקורה לרוב למשפחות גדולות, גם משפחתנו נתפזרה. בן אחד נסע לאמריקה, שני השיג עבודה במכסיקו, שלישי חי בחיפה, רביעי בתל־אביב והייתר נשארו בירושלים. אבל הם לא שכחו את אמם הזקנה ולא זנחוה. הם הציפוה במכתבים והיו חוצים ימים ואוקיאנוסים כדי לראותה. ובמותה התאבלו עליה כאילו היתה אשה צעירה שנקטפה במיטב פריחתה ולא זקנה בת קרוב לתשעים. איך צורך לומר שלא היה דבר לרשתו, זולתי החנוכיה שהיתה מונחת, ארוזה בפיסת אריג צמר, בארונה.

ואכן, כאן בעצם מתחיל הסיפור. כי אחד מן הבנים, שבאו להלוויה ולאחריה התכנסו בבית אמי — הזקנה התגוררה עמנו, — רצה בחנוכיה. הוויכוחים נמשכו כל הלילה, כשכל אחד ואחד מנסה להוכיח כי החנוכיה מגעת לו. אמי הכריזה, כמובן, שהחנוכיה חייבת להישאר עמה, שכן היא היתה בתה היחידה של האם ואהובה עליה עד למאד. עוד המה רבים ומתחילים להשתמש במלים ביטות, והנה הגיע מברק מן הבן במכסיקו, המבקש כי החנוכיה תישלח אליו, שכן — כפי שכתב — האם הבטיחה לו אותה במכתב שקיבל ממנה. ברגע הראשון נאלמו כולם דום. אחר פרצו בצחוק מר. הוא? הוא האחרון שיקבלנה. איזו זכות לו לחנוכיה? האם מעולם לא גילתה לו יתר חיבה כלאחרים והוא זנחה בזיקנתה. זה שימש פתח לוויכוח סוער חדש: את מי אהבה האם יותר מכולם? כל אחד טען כי הוא האיש ואמי נתרגשה כל־כך שפרצה בבכי ולא יכלה להמשיך בדיבורה. כל העולם ידע כי הזקנה העריצה את בתה יחידתה — טענה. האין זו עובדה שהיא ביקשה להתגורר עמה בלבד ולא עם שום אחד אחר? אנו, הילדים, נשכחנו כליל והקשבנו בפליאה למלים הקשות, אשר הפכו חיש־מהר לנאצות, שהמבוגרים הטיחו זה בזה, כאשר הגיסות ואבי נוטלים חבל פעיל במערכה. לבסוף לא הוחלט דבר וכולם עזבו את ביתנו זועפים. לחייהם אדומות כעיניהם.

רק כעבור ימים אחדים הגיע מכתב שני ממכסיקו. ואז נפלה בחלקם של הכול הפתעת חייהם. המעטפה הכילה מכתב ששלחה האם לבנה, ובו כתבה כי חשה היא שלא עשתה די למענו בהיותו ילד קטן וביקשה את סליחתו על כך. הימים — כתבה — היו קשים כל־כך. עם המלחמה המשתוללת והאב כחייל בחזית, לא ידעה כיצד לכלכל את משפחתה והוא סבל בשל כך. ואולם, בני יקירי, — כתבה, — במותי תקבל את מנורת החנוכה שלי והיא תזכירך כי אמך אהבה אותך על אף הכל.

הם היו כהלומי רעם. האח דרש את החנוכיה מייד, ואילו אמי סירבה בכל תוקף לתתה והכריזה כי היא תתדיין עמו ועם האחים האחרים בבית־המשפט. בשלב זה התערב אבי והסביר לאמי, כי החוק יעמוד לצד האח וכי טירוף הוא להגיש תביעה משפטית. הם אך ישימו עצמם לצחוק בעיני כל הארץ. לבסוף נאלצה אמי לוותר. היא ארזה את החנוכיה ולא חדלה לקלל אף כאשר הדביקה את הבולים על העטיפה ושלחה את החבילה.

זמן מה לא אירע דבר. ואז, כעבור חודשיים בערך, הגיע מכתב שהיה כה איום ונורא שהורי חוורו למקראו. דודי קיבל את החנוכיה כשהיא שבורה לרסיסים. התברר, כי הכלי הישן לא יכול לעמוד בתלאות המסע אל מעבר לים או שאמי לא ארזה איתו בקפדנות די הצורך. הוא התנפץ לשברי־שברים. הדוד טען, כי אמי עשתה זאת במתכוון. וזה מה שחסר לנו. הדוד נשבע כי הוא לא ידבר עוד עם אמי לעולם. הדודים האחרים הדלו לבוא אלינו, אמי נאנחה ובכתה כל־אימת שהוזכר שמו של חג־החנוכה. ומה שגרוע מכל — באותה שנה לא ציינו את החג בשום צורה שהיא. אותנו, הילדים, הוציא הדבר מן הכלים כהוגן. אני באמת מקווה, ילדים יקרים, כי אצלכם בבית לא התרחשה שום טראגדיה מעין זו סביב החנוכיה וכי יהיה לכם חג־חנוכה שמח. אני מאחל לכם כי תבלוהו בנעימים וזיכרו, כי יהודה המכבי היה אדם גדול מאד ולוחם דגול שהביא כבוד ותהילה לעמו. באוכלכם את לביבות־החנוכה ובסובבכם את הסביבון אל תשכחו לחשוב עליו ועל לוחמי־החופש שהלכו אחריו אל ההרים כדי לשחרר את הארץ מעול מדכאים זרים.

הסנונית כשליח ידידות

לפני שנים מספר החלו סנוניות ממין מיוחד לבנות את קיניהן בחודשי הקיץ בכפר ספרדי. שלוש מהן בנו קן תחת גגו של בית אחד. תפס בעל הבית אחת הסנוניות הללו בעונת הסתיו, לפני המריאן למקום אחר, וקשר מכתב קצר על צווארה: „מתאווה אני לדעת", כתב הוא, „היכן בנו שלוש הסנוניות הללו את קיניהן למשך חודשי החורף". באביב הבא הביאה הסנונית מכתב ובו היה כתוב לאמור: „הסנוניות הנו במשך חודשי החורף באיים הקאנאריים". תושב האיים הקאנאריים רשם על הפתק את כתובת מגוריו. אחרי חילוף הפתקים הקטנים האלה פתחו השניים בהחלפת מכתבים סדירה והיו לידידים טובים.

סתיו

בְּלוֹרִיתָהּ שֶׁל אַדֶּרֶת
כֹּה פְּרוּעָה! כֹּה פְּרוּעָה!
בָּא כִּסְלֵו וְרוּחַ־פֶּרֶא
בִּתְרוּעָה.

הָעֵצִים לָבְשׁוּ שַׁלֶּכֶת —
רַק זָהָב! רַק זָהָב!
לְחָשִׁים לוֹחֲשִׁים בְּלִי הֶרֶף:
זֶהוּ סְתָיו!

תמר

פרעושים מיוחדים במינם

פרופ' אוליף, פרופ' באוניברסיטה קולוראדו שבארצות־הברית, ממליץ להשתמש בתור מזון לטייסי־החלל... בפרעושי־מים — דאפנין. נימוקו: הפרעושים הללו מכילים הרבה חלבונים, סוכר, ויטמינים ומינרלים, והם מתרבים במהירות מתמיהה. מר אוליף טוען, כי הוא בעצמו אוכל פרעושי־מים בתיאבון רב.

נמל ושמו — „פעם אחרת"

מאת ין ון־צ'ינג

8. איש־החרסינה הלבן

לפני הבית היתה גדר. ועל הגדר, תלוי על עמוד, שלט נחושת, עליו רשום היה השם: נמל — „פעם אחרת". היתה זו הכניסה הראשית. מאחורי השער עמדה מיטת ברזל ובה היה מוטל איש שמן מאד ולמראשותיו כר גדול מאד. בין פיהוק לפיהוק היה מושיט ידו אל מתחת לכר כדי ליטול משם דברי מזון ומתיקה. זה היה „איש־החרסינה הלבן". בראותו את הסי והאחרים נתן קולו בצעקה:

„לא להיכנס! לא להיכנס! חייל־הפח ציוה עלי לעמוד כאן על המשמר. ידידיו בלבד רשאים להיכנס".

העכבר האפור צעד קדימה ואמר: „ווהויו! (היה זה שמו של איש־החרסינה הלבן) כלום אינך זוכר אותי? הנני ידידו הטוב של חייל־הפח".

איש־החרסינה הלבן הביט בו מזווית עינו.

„אני זוכר!" אמר תוך פיהוק חדש, „אתה הנך ,רעב־למשחקים־תמיד', אנו ידידים טובים. מה התגעגעתי אליך. המרגיש הנך בטוב? איזו שאלה, בוודאי שתוכל להיכנס. אך אל נא תיתן לי לדבר יתר־על־המידה, אינני בקו הבריאות ועלי למעט בדיבור. כך, ידידי היקר, אוכל רק לספר לך פשוט מאד, במלים אחדות, בקיצור נמרץ, כי הנני מנסה עתה לרזות ולהפחית ממשקלי 5 ק"ג, לא פחות ולא יותר. סבורני כי הנך מבין שלהפחית 5 ק"ג מן המשקל אין זה דבר־של־מה־בכך, כלל וכלל לא. על כן עלי להרבות בשינה, או לפחות להרבות במנוחה. ובמיוחד עלי לאכול היטב. נלאיתי מכל אותה שינה, מנוחה, אכילה ושתייה. חוששני כי באפשרותי לתת לך מושג כללי בלבד על כל אותם דברים. ישנן צרות רבות אחרות שלא אוכל כרגע לספר לך עליהן. זוהי עובדה, רופאים רבים ימדי יעצו לי להפחית ממשקלי כחמישה ק"ג, לא פחות ולא יותר, והדרך היחידה היא להרבות בשינה ובאכילה. זו היא גם הסיבה מדוע..."

הושיט ידו אל מאחורי הכר, נטל מלוא החופן ממתקים, מילא בהם את פיו עד שלחייו התנפחו.

„אם תמשיך לאכול כך הרי שתלך ותשמין", אמר הסי.

איש־החרסינה הלבן נשא אליו את מבטו הנוקב ואמר:

„מי אתה? אינני מכיר אותך. מסופקני אם הנך ידידי, למעשה הנני בטוח כי אינך. התדע מי אני? הנני ווהויו איש־החרסינה הלבן. כל אחד מכיר את ווהויו, ידידו של חייל־הפח. הנך מאמין לי? בסדר, שתיקה כהודאה. כידידו של חייל־הפח לא אוכל לשגות כלל וכלל. הה, אל לך לתת לי לדבר כה הרבה. מצב בריאותי אינו מרשה לי להרבות בדיבור. על כן אוכל רק להגיד לך בפשטות — כפי שסיפרתי כרגע לידידי הטוב, העכבר האפור, — עלי להרבות באכילה כדי להפחית ממשקלי. במלים אחרות... מה אמרתי? או, אני זוכר. אתה גרמת לכך כי הרביתי במלים ועתה עייפתי מאד. לא אוכל להכניס לבית יצור בעל אופי רע כמוך. ונוסף לכך, מה שחשוב עוד יותר, אינני מכיר אותך. העכבר האפור הנו ידידו הטוב של חייל־הפח, וכן ידידי הטוב שלי. הוא מכיר אותי, ואני מכיר אותו. מובן שהוא יוכל להיכנס. ואילו אתה לא".

„תן לו להיכנס!" אמר העכבר האפור. „שמו הסי. הוא שונא להכין שיעורים בחשבון, והנו ידיד טוב שלנו".

עתה נחה דעתו של איש־החרסינה הלבן.

„אני יודע, אני יודע. זהו רעב־למשחקים־תמיד. אני מכיר אותו. הוא יוכל להיכנס. זה בסדר. זה מקום מצויין, כאן תוכל לשחק כאוות נפשך, כאן אין צורך לעבוד. אך מה שמדאיגני במקצת זאת העובדה, כי הוא טרם הפך לצעצוע. האם החליף את צלו?"

„כן, הוא החליף!" השיב הצל עוד בטרם הספיק הסי להוציא הגה מפיו. „אני הנני צל ישן. ו..."

„ונחמד", הוסיף העכבר האפור. „הוא הנו צלו החדש של הסי".

„לא", הביע הצל מחאתו. „אינני צלו כלל וכלל. אינני כמוהו. אינני ממלא פקודותיו, ואילו עליו לעשות כמצוותי. למעשה הוא הנו הצל שלי!"

„לא נכון", אמר הסי ברוגז. „אני צלך. אם תוסיף לדבר כך, אשחרר ממך".

„רק תעיז! רק תעיז!" צרח הצל.

איש־החרסינה הלבן השמיע נהמת צחוק.

„לא חשוב, לא חשוב!" אמר. „לא חשוב מי מכם הנו הצל. היכנס קודם כל ותנוח. תחטוף תנומה".

„הוא אינו אוהב לישון, הוא אוהב לשחק".

„לשחק?" אמר איש־החרסינה הלבן. „בסדר. לך לשחק. תוכל לישון אחר־כך". ובאומרו זאת פתח את שער הגדר והכניסו פנימה.

(המשך יבוא)

התנין והנמר

סיפור־עם אינדונזי

איש אחד עבר פעם עם בנו הקטן דרך יער גדול ועבות בדרכם הביתה.

הדרך ארוכה היתה, והאב נאלץ לשאת את בנו הקטן על גבו.

עם רדת החשכה חנו השניים במורד תלול שעל שפת הנהר. „כאן נלון", אמר האב, „ומחר בבוקר, עם עלות השחר, נמשיך בדרכנו".

השכיב את הילד על גבי הדשא הרך, והוא עצמו שכב לצידו.

הילד פרץ בבכי. „אבא, אני ירא. אני רוצה לשכב, כמו בבית, באמצע", התייפח הילד.

„אתה ואני איננו אלא שניים, כיצד זה אוכל להשכיבך באמצע?" ניסה האב להסביר לבנו. ואילו הילד לא חדל מבכיו.

כדי להרגיעו הבטיח האב למלא אחרי בקשת בנו. נטלו בזרועותיו וכיסה אותו בשמיכה. בהיותו מכוסה בשמיכה לא יכול היה הילד לראות דבר, סבר כי הנו שוכב באמצע ושקע בתרדמה.

והאב נימנם על יד בנו.

לפתע יצא נמר ממעמקי היער העבות. הבחין בטרף, קרב למקום והופתע הפתעה רבה.

„איזה אדם מוזר!" הרהר בהתבוננו בראש ובארבע הרגליים שהזדקרו מתחת לשמיכה. „דבר כזה לא ראיתי מימי. איזה מין יצור הוא זה? ואולי הנו חזק ממני?"

בצעדים זהירים גלש הנמר במורד התלול לעבר הנהר וקרא לתנין הזקן בוייאה כי יעלה. „איזה מין אדם זה בעל ארבע רגליים? האם עלי לפחד מפניו?" שאל הנמר. „אין אדם בעל ארבע רגליים." השיב בוייאה.

„בכל זאת הוא בעל ארבע רגליים", טען הנמר, „במו עיני ראיתיו. הוא ישן כאן למעלה, במורד התלול שעל שפת הנהר."

„הם, הם", השמיע צחוקו התנין. „לך והריח. הסתכל היטב, ותראה כי שניים המה הישנים שם. אחד מן השניים תשליך עבורי אל הנהר, וזאת בעבור העצה הטובה שיעצתי לך!"

זינק הנמר אל ראש המורד כעצת התנין.

בעומדו כך וברחרחו את הטרף נגע הנמר באפו של האב הישן. התעטש הלה: הטשי! הטשי! לזה לא היה הנמר מוכן. נחרד, נסוג אחורנית, והתגלגל במורד הנהר ישר לתוך לועו של בוייאה. „תודה רבה, נמר יקר", אמר התנין, ובלעו.

ואילו האב ובנו הקטן המשיכו לישון על הדשא ובעלות השחר קמו השניים ממשכבם ובצעדים עליזים המשיכו בדרכם הביתה.

על אופי השלטון בקובה

(סוף מעמוד 3)

מת גורמים אלה פועלת הסולידאריות ההולכת וגוברת של עמי אמריקה הלאטינית עם המהפכה הקובאית, הנותנת אותותיה גם בעמדת ממשלות אחדות.

אשר לאימפריאליזם האמריקאי, הוא פעל בחימה שפוכה נגד המהפכה לפני ההכרזה על אופיה הסוציאליסטי ממש כלאחריה. אשר לבעלי ההון הגדול בדרום־אמריקה, אף עמדתם העויינת לא השתנתה ולכל היותר כמה מדינאים צבועים, שגם בעבר לא תמכו למעשה במהפכה הקובאית, ניצלו את הכרזתה כסוציאליסטית הדירו מעצמם בגלוי את מסיכת „ידידי המהפכה". אשר לכמה ממשלות דרום־אמריקאיות, הנתונות בייתר־שאת ללחץ המוני־עממי, הן מוסיפות לקיים קשרים עם קובה. קיום קשרים אלה לא היה גם בעבר ביטוי להזדהותן עם המהפכה, אלא ביטוי לתמיכתן בהגדרה העצמית של העמים ולהתנגדותן להתערבות בעניינים הפנימיים של ארצות אחרות.

לעומת זה, לדידי הפועלים וההמונים העשוקים היה בהכרזת אופיה הסוציאליסטי של המהפכה משום עידוד רב. „עתה הם יודעים, שאין עליהם לחשוש לא מפני כניעה ולא מפני בגידה. הם יודעים, כי זוהי מהפכה אמיתית, אשר לא תיסוג, בוטחת בעצמה ותוסיף להתקדם בלי הרף" — כותב ב. רוקה. גם מבחינה קובאית פנימית היה צורך לקרוא בשמם האמיתי לשינויים המהותיים שהתחוללו בקובה, כדי שחוסר־הבהירות על אופיה של המהפכה לא יעורר רעיונות מוטעים על משימותיה ולא יבלים את ההתפתחות המהפכנית. ואמנם, המוני העם הקובאי קיבלו את הצהרתו של פידל קאסטרו בהתלהבות עצומה.

התגובות באמריקה הלאטינית על הכרזת אופיה הסוציאליסטי של המהפכה הקובאית מעידות, כי גם בחלק־עולם זה חדלו הסוציאליזם והקומוניזם להיות מעין „רוח רעה", שבאמצעותם יכולים האימפריאליסטים להפחיד את העמים הנאבקים לעצמאותם ולתקוע טריז בשורותיהם. על כן מסכם, בצדק, ב. ביהלר בירחון „מדיניות בינלאומית", כי ההכרזה על אופיה הסוציאליסטי של המהפכה הקובאית ניתנה במועדה והיתה הכרחית והיא הניחה אבן־פינה חדשה בהתפתחותה של התנועה האנטי־אימפריאליסטית באמריקה הלאטינית.

דובר אלג'ירי על השתוללות הקולוניאליסטים

תוניס, (ע"ד). — דוברי הס.ל.ג. מסרו, כי תריסרי אלג'יריים נהרגו ע"י בריונים קולוניאליסטיים באלג'יר ובאוראן.

בדברי פרשנות ששודרו בתוכנית „קול הרפובליקה האלג'ירית" נאמר, כי אף על פי שהשלטונות הצרפתיים ניסו להמעיט בהערכת העובדות, נאלצו להודות, כי תשעה נהרגו ו־57 נפצעו.

בדברי פרשנות שפורסמו ע"י מיניסטריון ההסברה של הממשלה האלג'ירית הזמנית, נאמר: „באלג'יר הוצתו נשים והיו לאבוקות חיות. נשים אחרות הותקפו והוכו למוות. אנשים נטבחו בין כותלי תחנת משטרה. גברים מצאו את מותם במשפטי לינץ' שנערכו ברחובות הבירה".

מארבע כנפות עולם

חיוג אוטומטי מוסקבה־קופנהאגן־לונדון

כאשר הונהג אצלנו החיוג הישיר בין תל־אביב חיפה וירושלים, נחשב הדבר בצדק לשכלול חשוב. אך התקדמות הטלקומוניקאציה אינה נעצרת וקשרי הטלפון משתכללים בלי הרף. מומחים סובייטיים, מזרח־גרמניים, צ'כוסלובקיים והונגריים מתכננים, במסגרת „המועצה לעזרה כלכלית הדדית" של ארצות הסוציאליזם, הנהגת קשר־טלפון בינלאומי חצי־אוטומאטי עד 1964 וקשר אוטומאטי מלא זמן־מה לאחר־מכן. כבר עתה נעשים נסיונות ומבחנים לצירוף רשת הארצות הסוציאליסטיות לרשת המערב־אירופית. פירוש הדבר הוא, כי ב־1964 יוכל אדם באמצעות חיוג מספר המרכזיה הבינלאומית לקבל קשר ישיר ומיידי עם מנויי־טלפונים כלשהו במרבית בירותיה של אירופה.

צורת הקשר הבינלאומי הנוכחית היא איטית ובלתי־יעילה למדי: אם רוצה אדם מתל־אביב להתקשר עם פאריס, למשל, עליו לקרוא תחילה למרכזיה הבינלאומית, עובדת המרכזיה מתקשרת — כאשר הקו מתפנה — עם עובדת המרכזיה בפאריס והיא מתקשרת עם המבוקש בפאריס. השיחות בין עובדות המרכזיות מכבידות מאד על עומס־הקווים, ונוסף לכך מצריכה צורת הקשר הנוכחית מספר עובדים רב.

בעתיד יספיק, אם אדם בתל־אביב יתקשר עם המרכזיה הבינלאומית, יודיע איזה מספר הוא מבקש בפאריס והעובדת תחייג את המספר המבוקש ללא קשר עם המרכזיה בפאריס. בכך יקוצר זמן־הטיפול של המרכזיה, יוגבר זמן הניצול היעיל של הקווים, יעלה מספר השיחות האפשריות, יזורז הקשר, אשר על־פי־רוב יתקבל ללא דיחוי.

הדגם של שיטת הקשר הטלפוני הבינלאומי של הארצות הסוציאליסטיות כבר נבחן. אפשרות הקשר נבחנה בקווים ברלין — מוסקבה — פראג — ברלין — פראג — מוסקבה — ברלין, כלומר מרחק של יותר מ־10 אלפי ק"מ. נערכו 10,000 שיחות־מבחן, ועל עבודתם הטובה של מומחי הארצות הסוציאליסטיות מעידה העובדה, כי שיעור התקלות במבחנים אלה לא היה אלא מחציתו של השיעור במבחנים דומים באירופה המערבית. גם נסיונות הקשר דרך קופנהאגן עם הרשת החצי־אוטומאטית באירופה המערבית הסתיימו בהצלחה. לא רחוק, איפוא, היום, כי אשר הקשר הטלפוני בין מרבית בירותיה של אירופה יהיה אוטומאטי, בלתי־אמצעי וישיר — כאשר ממוסקבה יטלפנו ללונדון, כפי שאנו מצלצלים היום מרמת־גן לחיפה.

קץ תקופת אדנאור

העובדה, שאדנאור הוא בראש הממשלה החדשה בגרמניה המערבית, אין בה כדי להעלים עובדה אחרת המסתמנת ברקע — והיא קץ תקופת אדנאור.

„די ולט", האמבורג

★

ההערכות לגבי סיכוייה של הקואליציה החדשה בבון להישאר בשלטון ארבע שנים תמימות, הן פסימיות בדרך־כלל, פרט לחוג הצר של מרכזי הממשלה ושל אלה שזכו בה למשרות־שרים. בציבוריות מורגש אי־אמון כללי כלפי הממשלה.

„נויה צירכר צייטונג"

★

נצחון אדנאור הוא נצחון־פירוס. ממשלתו הרביעית, בה שורר אי־אמון הדדי כללי בין כולם ביחד ובין כל אחד לחוד, משקפת באופן מזעזע את פריכותה של שיטת־אדנאור בת ה־12.

„זידדויטשה צייטונג"

תוהו ובוהו ללא רשיון

„סאנדיי טיימס" הבריטי מסר, כי התוהו־ובוהו עקב הבריחה מברלין המערבית הגיע לנקודה, בה הודיע נציגו האישי של וילי בראנדט רשמית, כי ללא היתר מיוחד אין לפרסם נתונים על ממדי ההגירה.

המצוקה המאצילה

הארה מיוחדת במינה של בעיית העוני והמצוקה באיטליה כלולה ברשימה בעתון איטלקי „קוטידיאנו": „אמנם, קיימת עדיין באיטליה מצוקה, אך אין היא גדולה מנקודת־חן על גופה של נערה יפהפייה, המאצילה אותה יותר משהיא מכערת אותה".

גזענות בשתי גדות הריין

הירחון המערב־גרמני „קולטור אונד גזלשאפט" העיר בהתמרמרות, כי „בבון מרבים לדבר על סיוע לארצות מעוטות־פיתוח. אולם כאשר מאות צעירים מן הארצות ההן מגיעים לבון, כדי ללמוד בה, כבר בימים הראשונים הם נתקלים בתגובותיהם הגסות של קנאים גזעניים אוויליים. המדבר עם סטודנטים בעלי צבע־עור אחר על חוויותיהם בעת חיפושי דירה או במסעדות, ישמע על מקרים של גזענות חשוכה, עד כי נשאלת השאלה, אם רשאית גרמניה המערבית לכנות את עצמה ארץ מתורבתת" — מסיים הירחון.

אותה שעה נשמעו דברי־אזהרה המורים מפני הגזענות גם מן הגדה השניה של הריין. בעניין רדיפות האלג'ירים בצרפת פנו פרופסורים צרפתיים מתקדמים בקול־קורא אל הקהל והזהירו, כי השלמה עם הגזענות תטיל על הצרפתים אחריות דומה לזו של הגרמנים שנשארו אדישים לזוועות הנאצים.

חזירים גזעניים

בעיר ג'קסון שבמדינת מיסיסיפי נערכות תחרויות על החזיר המפוטם ביותר. אך אסור לערבב חזירים שגודלו ע"י לבנים עם אלה של הכושים. שבוע ימים „שייך" השוק לחקלאים לבנים, 3 ימים לכושים. בימי שבוע־הלבנים — כפי שמוסר „ניוזויק" — נקודות השיא הן שתי הצגות סטריפטיז: אחת עם נערות לבנות והאחרת עם כושיות. בתום שבוע־הלבנים עוזבות את העיר יחד עם הבהמות הלבנות של הפארמרים הלבנים גם רקדניות־הסטריפטיז הלבנות...

באלט סיני בברה"מ

להקת הבאלט המרכזית של סין העממית התארחה במשך חודש ימים בערי ברה"מ — מוסקבה, לנינגראד ומינסק — וזכתה להצלחה כבירה בעיני הקהל הסובייטי, המפונק מאוד בשטח הבאלט. להצלחה הגדולה ביותר זכה „פנס הקסם", פרי־יצירתו של המלחין צ'ז'אן ציאו־חו.

ז'אן ד'ארק מודרנית

תיאטרון איטלקי הציג את מחזהו של מ. סארטרלי „בת העם", שהיא גירסה מודרנית ואקטואלית של אגדת ז'אן ד'ארק: בתו של קולוני צרפתי מחליטה להילחם לימין העם האלג'ירי נגד הצבא, שאביה מפקד עליו. היא נתפסת עם נשק ביד ונידונה למוות. ממשלת דה־גול הגישה מחאה רשמית נגד הצגת המחזה...

בוקאצ'יו 1970

ארבעה במאים איטלקיים ידועי־שם — ויסקונטי, פליני, מוניצ'לי, וויטוריו דה־סיקה — החליטו להפיק סרט משותף בעל ארבעה קטעים, שייגתן לו השם המושך „בוקאצ'יו 1970". אחד התפקידים הראשיים יגולם ע"י סופיה לורן.

שבוע הסרט הסובייטי בדניה

שבוע הסרט הסובייטי נערך בדניה בשם „ממהפכת אוקטובר ועד לוועידה ה־22". הוצגו בו בין השאר הסרטים „לנין באוקטובר", „לנין בשנת 1918", „קרקע בתולה", הסרטים התעודתיים על הספוטניקים, על שוברת־הקרח „לנין", על טיסות־החלל של גאגארין וטיטוב, ועוד.

מחסור — או עודף

ארבעה שגרירים אפריקאיים נסעו מניו־יורק לוואשינגטון. כתב „ליבראסיון" הצרפתי, שנתלווה אליהם, מסר, כי באף אחת מן המסעדות לאורך הכביש הראשי לא ניאותו להגיש לדיפלומאטים כוס תה.

מה היה כאן? מחסור בתה? או אולי עודף של גזענות?

הסנונית הראשונה

נשיא מאלי חנך בעיר־הבירה באמאקו את חנות הספרים הראשונה במדינה, שתהיה מרכז תרבותי חשוב. בית־המסחר הוקם בסיוע מומחים סובייטיים וסיניים.

מנהל גימנסיה = פר??

מנהל הגימנסיה הקאתולית בעיר פולדה שבמערב־גרמניה אסר על כל הנערות הלומדות במוסד שבניהולו ללבוש כל חלק שהוא מלבוש בצבע אדום...